

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17304/2024
12.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Татјане Ђурица и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Зафирска Китић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ђорђина Митић, адвокат из ..., ради иселења и предаје у државину, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3792/22 од 18.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3792/22 од 18.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 3792/22 од 18.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 3792/22 од 18.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 1309/20 од 04.11.2021. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да се исели из ванкњижног објекта: породичне стамбене зграде број 1 и помоћне зграде број 2 на адреси ..., на кат.парц. бр. ..., уписаним у ЛН бр. .. КО Ниш Ћеле Кула и да исте преда у државину тужилји испражњене од свих лица и личних ствари, као и да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 168.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредбе чл. 3. став 1. и члана 37. Закона о основама својинскоправних односа, обавезана је тужена да се исели и тужили преда у државину, испражњене од свих лица и ствари, непокретности ближе описане у изреци, чији је тужила власник, јер тужена (ванбрачна партнерка пок. оца тужиле), након што је правоснажном пресудом одбијен њен захтев за утврђење права својине на непокретностима одржајем, нема правни основ по ком непосредно или посредно преко трећих лица (сестрића) држи предметне непокретности.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужена није уз ревизију доставила правоснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизија је изјављена због битне повреде одредаба парничног поступка, а њом се оспорава и оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.03.2017. године, у којој није означена вредност предмета спора. Као вредност предмета спора у смислу члана 28. Закона о судским таксама узима се износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора.

Како у конкретном случају вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**